కొత్త సీరియల్ ప్రారంభం

రక్తం త్రాగే పిశాచం

వసుంధర

"వకుళా—ఓసారి రామ్మా—" అంది శారద.

"వస్తున్నా పిన్నీ! అంటూ" తోముతున్న గిన్నెల్ని పక్కన పెట్టి చేతులు కడుక్కొని పరికిణీకి తుడుచుకొంటూ హాల్లోకి వచ్చింది వకుళ.

హాల్లో శారదకు ఎదురుగా ఓ బట్టల మూటలవాడు

కూర్చునివున్నాడు. శారద వకుళను చూస్తూనే—"వీటిల్లో పరికిణీలకే గుడ్డలు బాగుంటాయో చెప్పవే!" అంది.

వకుళ చకచకా అక్కడి గుడ్డలన్నీ చూసి ఓ గుడ్డను ఎన్నిక చేసింది.

"సరే—నువ్విక వెళ్ళు—" అంది శారద.

వకుళకు ఇంకా అక్కడే వుండి బట్టల బేరం చూడాలనుంది. ఏమేమో అడగాలని వుంది. కానీ అన్నీ మనసులోనే అణచుకొని నిరుత్సాహంగా దొడ్లోకి వెళ్ళి అంట్లు తోమసాగింది.

తను ఎన్నిక చేసిన ఆ గుడ్డ తనకోసం కాదని వకుళకు తెలుసు. ఆ గుడ్డ శారద కూతురు రమ కోసం! రమ ఎవరో కాదు—వకుళకు చెల్లెలే....

వకుళకు రెండేళ్ళప్పుడు ఆమె తల్లి ప్రమాదవశాత్తు మరణించింది. వకుళ తండ్రి జోగారావు ఏడాది తిరక్కుండా పెళ్ళి చేసుకున్నాడు. ఆ దంపతులకు వివాహమైన సంవత్సరానికే రమ పుట్టింది. శారదకో మగపిల్లాడు కూడా పుట్టాక జోగారావు ఆపరేషన్ చేయించుకొన్నాడు.

శారదకు సవతి కూతురంటే ఏమాత్రం ఇష్టంలేదు. అందువల్ల ఊహ తెలిసినప్పట్నించీ వకుళ కష్టాలన్నవి. తప్ప ఎరుగదు. మొదట్లో ఆమె తన బాధ తండ్రికి చెప్పుకుందామని ప్రయత్నించింది. జోగారావు వకుళను గొడ్డును బాదినట్లు బాది—"పిన్నిమీద నేరాలు చెప్పావంటే నిన్ను చంపేస్తాను—" అన్నాడు. శారద అడ్డుపడబట్టి కానీ అతనా పిల్లను అప్పుడే చంపేసి ఉండేవాడు.

అప్పట్నించి వకుళకు తండ్రి అంటే భయం పట్టు

కొంది. అతడి పేరు చెబితేనే వణికిపోయేది.

జోగారావు తనంటే చాలా ఇష్టపడతాడని శారదకు తెలుసు. కానీ తనకోసం కన్నకూతుర్ని అంతలా బాదేస్తాడని ఆమె అనుకోలేదు. ఈ సంఘటన ఆమె ధైర్యాన్ని పెంచింది. ఆ రోజున్నుంచీ ఆమె వకుళను అష్టకష్టాలు పెట్టసాగింది. ఎటొచ్చీ భర్తకు మాత్రం వకుళమీద పితూరీలు చెప్పేదికాదు. అతనెప్పుడైనా — "వకుళ బుద్ధిగా ఉంటోందా?" అనడిగితే—"చిన్నపిల్ల. అదెలాగున్నా నేను సర్దుకుపోతాను. మీరు దానిగురించి పట్టించుకోకండి—" అనేది.

సవితి కూతురు విషయంలో ఎలా వున్నా శారద చాలా కలుపుగోలు మనిషి. వీధిలో అంతా ఆమె అంటే ఇష్టపడేవారు. అందరిలోనూ ఆమె ఎంతో మంచిగా ఉండేది. అందువల్ల వకుళకు తన కష్టాలగురించి ఎవరితో చెప్పుకోవాలో తెలిసేదికాదు. ఆమె మనసులో దుఃఖం, పగ రోజు రోజుకూ పేరుకుపోతూండేవి.

పాసిపోయిన అన్నం, నిలవకూరలు, కుళ్ళినపళ్ళు— ఇవే వకుళ ఆహారం. ఇంట్లో ఆమెకు ఎప్పుడూ ఏదో ఒక పని ఉండేది.

శారద చాలా తెలివైనది. వకుళను తను కష్టపెడుతున్నట్లు బయటవాళ్ళకు తెలియకుండా ఉంచడానికి విశ్వప్రయత్నాలు చేసేది. వకుళను స్కూల్లో జేర్పించింది. స్కూలుకు కట్టుకోనేందుకు మంచిబట్టలే యిచ్చేది. వకుళకు అన్ని పుస్తకాలూ కొనేది. కానీ యింటికిరాగానే అవన్నీ దాచేసేది.

వకుళకు ఇంట్లో చదువుకుందుకుగానీ, హోంవర్క్ చేయడానికిగానీ అవకాశముండేదికాదు. ఇంటికి రాగానే

దాచివేసిన పుస్తకాలు—మళ్ళీ స్కూలుకు వెళ్ళేముందే ఇచ్చేది. ఆ కారణంగా వకుళ స్కూల్లో టీచర్ల చేత తిట్లు తినేది. ఆమె బాధ యెవరికీ తెలియదు. వకుళ హోం వర్క్ చేయడంలేదని ఇంటికి ఫిర్యాదు వెళ్ళిందంటే తండ్రి చంపేస్తాడు. ఆఖరికి ఒక రోజున విధిలేక వకుళ అంది లెక్కల మాస్టారికి తన గోడు చెప్పుకుంది.

ఆయన ఇది విని ఆశ్చర్యపోయాడు. వకుళపై ఆయనకు అంతులేని జాలికలిగింది. లెక్కల మేస్టరు తన భార్య ద్వారా శారదకు సందేశం పంపించాడు.

ఆ సందేశం విని శారద ఆశ్చర్యపోయింది. అయితే ఏ మాత్రమూ కోపం తెచ్చుకోలేదు.

“పగవాడికి కూడా ఈ సవతిపిల్లలు వద్దమ్మా!” లెక్కల మేస్టరు భార్యతో.

“ఆయనకు అదంటే కోపం. అది పుట్టాకే ఆరోగ్యం చెడి తన మొదటి భార్య పోయిందని ఆయన నమ్మకం. ఏదో వంక పెట్టుకొని ఆయన దాన్ని నాలుగు వేయాలని చూస్తారు. మగాళ్ళున్నట్లు మనముండగలమా చెప్పండి. నేను అయిందానికీ, కాని దానికీ దాన్ని వెనకేసుకు వస్తున్నానని ఆయనకోపం కూడాను.

దానికి తగ్గట్టే అది కోతి. చేసే అల్లరి ఇంతా అంతా కాదు. ఏదో వంకపెట్టి చిన్నపిల్లలిద్దర్నీ ఏడిపిస్తుంది. తను పనిచెయ్యదు. నన్ను చేసుకోనివ్వదు. అటు దానితో వేగలేక—ఇటు ఆయనకు చెప్పుకోలేక నానా అవస్థ పడుతున్నాను. సవతి తల్లిని గదా నాకు చెడ్డ పేరొస్తుందేమోనని భయం.

నా భయం కనిపెట్టి అది నన్ను లోకువ కట్టేసింది. తనను చదువుకోమని చెప్పినా, అల్లరి చెయ్యొద్దని హెచ్చ

రించినా నామీద నేరాలు ఇరుగుపొరుగులకు చెప్పే స్తానని బెదిరిస్తుంది. చిన్నపిల్లని ఉపేక్షిస్తున్నాను. కానీ దాని తప్పుల్ని నా నేరాలుగా మారుస్తూంటే ఎంత కాలం సహించేది?"

శారద ఉపన్యాసం లెక్కల మేస్టరు భార్య ఓపికగా వింది. శారదలో విశేషమిదే! ఎదుటి వాళ్ళను మంత్ర ముగ్ధుల్ని చేసే తెలివితేటలు, వాక్చాతుర్యం ఆమె కున్నాయి.

లెక్కల మేస్టరు భార్య యింటికి వెళ్ళి—"చూస్తే తప్పంతా ఆ వకుళదే లాగున్నదండీ. ఆవిడ ఎంతో మర్యాదస్తురాలు. నెమ్మదైన మనిషి. ఇరుగూ పొరుగూ కూడా ఆవిడ గురించి ఎంతో గొప్పగా చెప్పారు—" అన్నది.

కథ ఇక్కడితో ఆగలేదు. జరిగిన విషయం శారద భర్తకు చెప్పింది. అతను కాలరుద్రుడైపోయి కూతుర్ని బెల్టు పుచ్చుకొని చావబాదాడు. తనకు తృప్తికలిగాక తనే అడ్డుపడింది శారద.

"ఈ రోజునుంచీ దీన్ని చదువు మానిపించేయ్—" అన్నాడు జోగారావు.

"వద్దండీ—సవతి తల్లి మానిపించిందని అంతా నన్నే ఆడిపోసుకుంటారు—" అంది శారద.

కానీ జోగారావు అంతటితో ఊరుకోలేదు. మర్నాడతను వకుళను స్కూలుకు తీసుకువెళ్ళి క్లాసులో విద్యార్థులందరి ఎదురుగా—"ఇది నా కూతురేగానీ చాలా అల్లరిపిల్ల. ఇంట్లో హోం వర్క్ చేయమని ఎంత మొత్తుకొన్నా వినదు. చెప్పలేక చస్తున్నాం. ఇది చెప్పే అబద్ధాలు నమ్మకండి. దీనికి మీరే శిక్ష విధించినా నా

అనుమతి తీసుకోనవసరంలేదు_ ” అని లెక్కల మేస్టరుకి చెప్పాడు.

ఈ సంఘటన తర్వాత వకుళ అటు విద్యార్థులకూ, ఇటూ టీచర్సుకూ కూడా ఎంతో లోకువై పోయింది. తన దుర్గతికి ఆమె ఒంటరిగా కూర్చుని కుమిలికుమిలి ఏడ్చేది.

వకుళ క్లాసులోనే హోం వర్క్ చేసుకోందామని ప్రయత్నించేది. కానీ కొంటెవిద్యార్థులది సాగనిచ్చేవారు కాదు. ఇంట్లో ఎలాగూ కుదిరేది కాదు.

పిన్నికి పుట్టిన బిడ్డలు తనతో స్నేహముగా ఉంటారేమోనని వకుళ ఆశించింది. కానీ దుష్ప్రవర్తనలో వాళ్ళు తల్లిని మించిపోయారు. ఇద్దరూ కూడా ఆమెను పని మనిషికన్నా హీనంగా చూసేవారు.

ఇంట్లో, వీధిలో, స్కూల్లో—ఇలా ఎక్కడచూసినా తనకు శత్రువులే కనబడేసరికి వకుళకు ఈ ప్రపంచం మీదనే కసి, ద్వేషం ప్రారంభమయ్యాయి.

అప్పుడప్పుడామె తల్లిని తలచుకొని — “అమ్మా! ఎక్కడున్నావమ్మా నన్ను కనేసి ఇలా వదిలేసి పోయావా?” అని కన్నీరు మున్నీరుగా ఏడ్చేది.

దేవుడిముందు నిలబడి—“నువ్వంటూ ఉంటే ఏం తప్పుచేశానని నాకిన్ని కష్టాలు రాసిపెట్టావు?” అని పిచ్చిగా ప్రశ్నలు వేసేది.

ఈ ప్రశ్నలకెప్పుడూ సమాధానాలు లభించేవికావు. సవతి తల్లి శిక్షలు మాత్రం క్రొత్త పుంతలు తొక్కుతూండేవి.

పండుగలు వస్తే శారద వకుళను ఆప్యాయంగా పిలిచి—“నీకేం ఇష్టమో—చెప్పవే!” అనేది. ఆమె

కిష్టమైనవన్నీ చేసేది. కాని ఒక్కటి కూడా వకుళకు పెట్టేదికాదు. రెండు రోజులు పోయాక అవన్నీ పాడైనాక అప్పుడు వకుళకు పెట్టేది.

అలాగే బట్టలు కూడాను! వకుళకేమేం ఇష్టమో—అవే తన పిల్లలకు కొనేది.

వకుళ మనసును ఏదో విధంగా బాధించటమే ధ్యేయంగా ఉండేదామెకు.

పరికిణి గుడ్డ ఎన్నిక చేసి అంట్లు తోముతూ వకుళ—

"ఈ మనుషులందరి మీదా పగతీర్చుకొనే శక్తి నాకు ప్రసాదించు భగవాన్—" అనుకొంది.

2

అప్పుడు వకుళకు పదమూడేళ్ళు.

ఇంట్లో ఆమె ఒక్కర్తె వుంది. ఆమెను ఇంటికి కాపలాగా పెట్టి అంతా సినిమాకు వెళ్ళారు.

ఇంటిముందు నిలపడి ఎవరో పిలుస్తున్నట్లనిపించి వకుళ వెళ్ళి తలుపుతీసింది.

"సోదె చెబుతానమ్మ—సోదె చెబుతాను—" అంది సోదెమనిషి.

ఇంట్లో ఎవరూ లేరని చెప్పింది వకుళ.

"నువ్వున్నావు కదమ్మా—" అంది సోదె మనిషి.

"నాకేం చెబుతావు?" అంది వకుళ.

"పోయినోళ్ళు సోదిలోకి వచ్చి మాట్లాడతారు—" అంది సోదె మనిషి.

"మా అమ్మ వస్తుందా?" అనడిగింది వకుళ ఆత్రుతగా.

"మీ అమ్మ చనిపోయిందా?" జాలిగా అడిగిందా మనిషి.

"అవును. చనిపోయింది. నేను మా అమ్మతో

మాట్లాడాలి. ఎన్నో చెప్పుకోవాలి. నీకు వీలవుతుందా?" ఆత్రుతగా అడిగింది వకుళ.

సోది మనిషి క్షణం తటపటాయించి—"శేరు బియ్యం తీసుకొచ్చి నా చేటలో పొయ్యి. మీ అమ్మను పిలుస్తాను. నువ్వు మాట్లాడుదువు గాని—" అంది.

వకుళ తక్షణం ఇంట్లోకెళ్ళి శేరు బియ్యం తీసుకువచ్చి సోది మనిషి చేటలోకి పోసింది.

సోది మనిషి కాసేపు దేవతలందర్నీ స్మరించి చేటలో ఏవేవో గీతలు గీసింది. తర్వాత నెమ్మదిగా—"నే నే వకుళా—మీ అమ్మని—" అంది.

"అమ్మా—" అంది వకుళ ఆశ్చర్యంగా.

"అవును నే నే!" అంది సోది మనిషి.

"అమ్మా—నువ్విప్పుడెక్కడున్నావు?" ఆత్రుతగా అడిగింది వకుళ.

"నే నెక్కడుంటే నేం? ఏం అడుగుతావో త్వరగా అడుగు—" అంది సోది మనిషి.

వకుళ మనసులో ఎన్నో ప్రశ్నలు ఒక్కసారి కదిలాయి. ఆమె ఆత్రుతగా—"అమ్మా! నేనిక్కడ అష్ట కష్టాలూ పడుతున్నాను. అందరూ నన్ను బాధలు పెడుతున్నారు. వాళ్ళందరిపైనా నేను పగతీర్చుకోవాలి. నాకు సాయపడ్డానికి నువ్వు తప్ప ఇంకెవరున్నారు?" అంది.

"నీకు నేను తప్పక సాయపడతాను. కానీ దేనికైనా సమయం కావాలి. కొంతకాలం ఓపికపట్టి ఎలాగో నీ కష్టాలు ఓర్చుకో—ఇంకా చెప్పాల్సిందేమైనా వుందా?" అంది సోది మనిషి.

ఇంకేం అడగాలో వకుళకు తెలియలేదు. ఆమె మౌనం

వహించింది. అలా కొద్ది నిముషాలు గడిచాక—"మీ అమ్మ వెళ్ళిపోయింది—" అంది సోది మనిషి.

"అయ్యో—మళ్ళీ పిలిస్తే రాదా?" అంది వకుళ ఆత్రతగా.

"రాదు. మళ్ళీ ఓ సంవత్సరందాకా రాదు-" అంది సోది మనిషి.

"సంవత్సరమే? అమ్మ బాబోయ్—అన్నాళ్ళెందుకు ఆగాలి?—" అంది వకుళ.

"ఆత్మల లెక్క వేరు. మనకో ఏడాది అయితే వాళ్ళకో రోజవుతుంది. రోజు కొక్కసారికి మించి ఆత్మలు మనుషుల్ని కలుసుకోవు—" అంది సోదిమనిషి.

"అయ్యో!ఇంకా నేను చాలా అడగాలనుకొన్నానే!" అంది వకుళ దిగులుగా.

సోదిమనిషి జాలిగా వకుళవంక చూసి—"నువ్వు మీ అమ్మను ఏమీ అడగలేదా?" అంది.

"ఏదో అడిగానులే—" అంది వకుళ నీరసంగా.

"నువ్వేమడిగావో మేమంతా విన్నాంలే—" అంటూ పక్కల్నించి ముగ్గురు పిల్లలు వచ్చారు.

వకుళ వాళ్ళవంక అదోలా చూసి—"నేనడిగింది మీరు విన్నారా?" అంది.

"విన్నాం—"

"అయితే అదింకెవ్వరికీ చెప్పకండి. చెప్పారంటే—మా అమ్మ నా దగ్గరకొచ్చినపుడు మిమ్మల్ని కూడా వేధించమంటాను—" అంది వకుళ.

పిల్లలామెవంక భయంగా చూశారు. ఆ క్షణంలో ఆమె వారికి దెయ్యంలా కనబడింది. వెంటనే అక్కణ్నించి పారిపోయారు వాళ్లు.

సోది మనిషి తను వెళ్ళిపోతూ—"వస్తా బుల్లెమ్మా! నీకు కష్టాలుంటే అవన్నీ పోవాలని—ముత్యాలమ్మకు మొక్కుకో. నీకు శుభమవుతుంది—" అంది.

సోది మనిషి వెళ్ళిపోయాక వకుళ ఒక్కర్తే ఇంట్లో కూర్చుని ఆలోచిస్తూ కూర్చుంది.

నిజంగానే తన తల్లి వచ్చి తనకు సాయపడుతుందా? వస్తే ఎప్పుడు?

ఇంకా కొంతకాలం ఆగాలని అమ్మ చెప్పింది. కొంత కాలం అంటే ఎంతో? మనుషులకు ఏడాది అయితే—ఆత్మలకు ఒక్క రోజు అవుతుందిట. అమ్మ తనకు సాయ పడ్డానికి యెన్నేళ్ళు పడుతుందో ఏమో?

అంత కాలం తను ఆగగలదా?

వకుళ పిడికిళ్ళు బిగుసుకొన్నాయి. తనలో కసి పేరుకు పోతోంది. పగ రగిలిపోయింది. అసహాయత తనలో ద్వేషాన్ని నింపుకొంది.

అమ్మ తనకు వచ్చి సాయపడితే ఏం చేయాలి?

తను పగ ఎలా తీర్చుకోవాలి?

అమ్మ అంటే అమ్మకాదు. అమ్మ చచ్చిపోయింది. అమ్మ మనిషి కాదు. తనకు సాయపడితే ఆమె ఆత్మ సాయపడుతుంది. ఆత్మ అంటే ఒక మానవాతీత శక్తి. తనకో మానవాతీత శక్తి సాయపడితే అది చాలా అద్భుతంగా ఉంటుంది.

అప్పుడు....

ఇప్పుడు తనను పిన్ని హింసిస్తున్నకంటె ఎక్కువగా—వాళ్ళందర్నీ హింసించవచ్చు. మాయలతో, మంత్రాలతో బెదరగొట్టేయవచ్చు. తన్ను హింసించిన వారందరికీ నరకాన్ని సృష్టించవచ్చు.

ఆలోచనల తృప్తిలో కలిగిన తన్మయత్వానికి వకుళకు నిద్రపట్టింది. నిద్రలో ఆమెకు కల వచ్చింది. ఆ కలలో అమ్మ కనిపించింది. ఆమెకు అమ్మ దేవతలాకాక దెయ్యంలా భయంకరంగా కనపడింది. ఆ దెయ్యం వకుళకు సాయపడతానని చెప్పింది. వకుళ దెయ్యాన్ని చూసి ఏమాత్రమూ భయపడలేదు. తన కోరిక ఈదేరి నందుకు యెంతగానో సంతోషించింది.

దెయ్యం వకుళకు మంత్రపు కొరడా ఒకటిచ్చింది. వకుళ కొరడా ఝుళిపించి పిన్నిని పిలిపించింది. వెంటనే శారత ఆమె యెదురుగా ప్రత్యక్షమైంది.

"వెళ్ళి దాన్ని హింసించు—" అంది వకుళ.

కొరడా గాలిలో యెగురుతూ వెళ్ళింది. ఆ దృశ్యం చూసే శారద భయపడి కేకపెట్టింది. ఈలోగా కొరడా ఆమెను చావబాదింది. శారద హృదయవిదారకంగా కేకలు పెడుతూంటే వకుళ వికటాట్టహాసం చేయ సాగింది.

హఠాత్తుగా వకుళ కల చెదిరిపోయింది. యెవరో తలుపు తడుతున్నారు....

వకుళ కంగారుగా పరుగున వెళ్ళి తలుపు తీసింది.

తలుపు తెరవగానే శారద దూసుకువచ్చింది— "తలుపెంతసేపు తట్టాలే మాదనష్టపుదానా...." అంటూ ఆమె వాక్యాన్ని పూర్తి చేయలేదు.

వకుళ ఆమెకు మామూలు మనిషిలా కనబడలేదు. జుట్టు విరబోసుకొని వుంది. కళ్ళు యెర్రగా వున్నాయి. చూపులు మామూలుగా కాక భయంకరంగా వున్నాయి.

"ఏమయింది వకుళకు?" అనుకొంది శారద. పిల్లలిద్దరూ భయంగా తల్లిని కౌగలించుకొన్నారు.

"ఆయన బజార్లో ఆగిపోబట్టి బ్రతికిపోయావు. నిన్నీ వేషంలో చూశారంటే చితకదన్నేద్దురు. ముందు కాస్త ముఖం కడుక్కొని జడ వేసుకో—" అంది శారద.

"అలాగే పిన్నీ!" అని బుద్ధిగా తల ఊపి అక్కణ్నించి వెళ్ళిపోయింది వకుళ.

3

అప్పుడు వకుళకు పద్నాలుగేళ్ళు.

ఇంట్లో ఆమె ఒక్కర్తె వుంది. మిగతా అందరూ బజారుకి పోయారు.

వకుళకు విశ్రాంతి దొరికేది ఇలాంటి సమయాల్లోనే! ఆమె హాల్లో కుర్చీలో కూర్చుంది. వెనక్కు జారగిలపడితే నిద్రపడుతుందేమోనన్న భయమామెకు. కూర్చుని ఆలోచిస్తూండగా—"భిక్షాం దేహి—మాతా—" అన్న మాటలు వినిపించాయి.

యెవరో సాధువు అయుంటాడని అనుకొంది వకుళ. ముందు మాట్లాడకొండా వూరుకొన్న ఆమెకు మళ్ళీ ఏదో ఆలోచన వచ్చింది. చటుక్కున వెళ్ళి తలుపు తీసింది.

"భిక్షాం దేహీ!" అన్నాడు అక్కడున్న సాధువు. వకుళ సాధువును పరీక్షగా చూసింది.

మనిషి పరిశుభ్రంగా లేడు. రంగు నలుపు. తైల సంస్కారంలేని జుట్టు. బారెడు గడ్డం. కాషాయ వస్త్రాలు. క్రూరమైన చూపులు.

ముఖ్యంగా సాధువు చూపులు వకుళకు నచ్చాయి.

"ఇంట్లో పెద్దవాళ్ళెవ్వరూ లేరు—" అంది వకుళ.

"నాకు కావలసింది భిక్ష. పెద్దవాళ్ళు కాదు—" అన్నాడు సాధువు.

"మీకు భిక్షమేస్తే నాకేమిటి ప్రయోజనం?" అంది

వకుళ.

ఈ ప్రశ్నకు సాధువు ఆశ్చర్యపడి—"మనోవాంఛా ఫలసిద్ధిగ స్తు!" అన్నాడు.

"అదంత సులభం కాదు—" అని నీరసంగా నవ్వింది వకుళ—"ఈ యింట్లో నేనిప్పుడివ్వగలిగింది—బియ్యం మాత్రమే! మీ రెన్ని కావాలంటే అన్నీ యిస్తాను. నా కోరిక తీర్చండి—"

"ఏమిటి నీ కోరిక?" అన్నాడు సాధువు ఆశ్చర్యంగా.

"మీకు మాయలు, మంత్రాలు తెలుసా?" అనడిగింది వకుళ.

"తెలుసు—" అన్నాడు సాధువు నిశ్చలంగా.

"అవి నాకు నేర్పగలరా?"

"రెండు శేర్ల బియ్యం ఇస్తే రెండు మంత్రాలు నేర్పుతాను—" అన్నాడు సాధువు.

"మహా ప్రసాదం. తమరు లోపలకు రండి—" అంది వకుళ.

సాధువు లోపలకువచ్చి ఓ కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. వకుళ ఇంట్లోకి వెళ్ళి రెండు శేర్ల బియ్యం తెచ్చి సాధువు జోలెలో పోసింది.

"నువ్వు నా పాదాల దగ్గర కూర్చో—" అన్నాడు సాధువు. వకుళ అలాగే చేసింది.

"ఇప్పుడు నీ అభీష్టం చెప్పు!" అన్నాడు సాధువు.

వకుళ క్లుప్తంగా తన కథను సాధువుకు చెప్పి—"నా జోలికి వచ్చిన ప్రతి ఒక్కరి మీదా నేను పగతీర్చుకోవాలి. అందుకు మీబోటివారే నాకేదైనా మంత్రం

చెప్పి సాయపడాలి!" అంది.

"అయితే నీకు నేను రెండు మంత్రాలు నేర్పుతాను. ఒక మంత్రం చదివితే నువ్వు కోరినంతసేపు అదృశ్యంగా ఉండగల్గుతావు. రెండో మంత్రం చదివితే ఎదుటివారిని నువ్వు కోరినవిధంగా హింసించవచ్చు—" అన్నాడు సాధువు.

"చెప్పండి—" అంది వకుళ ఆత్రుతగా.

"మంత్రాలు సులభమైనవే. వాటిని నువ్వు నిష్ఠగా పఠించడంలోనే ఉంటుంది మహిమ అంతా!" అన్నాడు సాధువు.

"ఏం చేయాలో చెప్పండి!" అంది వకుళ.

"దృశ్యం దృశ్యం అదృశ్యం మస్తం సమస్తం అదృశ్యం" అన్నాడు సాధువు. వకుళ కూడా ఆ మాటలు వల్లెవేశాక—"ఇది మొదటి మంత్రం!"

"ఈ మంత్రాన్ని మీరు పఠించారా?" అనడిగింది.

"ఆహా—" అన్నాడు సాధువు.

"అయితే మీరొక పర్యాయం అదృశ్యంకండి—చూస్తాను—" అంది వకుళ.

సాధువు మందహాసం చేసి—"బాలా—నువ్వు బేలవు. చూడుము మా శక్తి—" అంటూ ఒక్క నిమిషం కళ్ళు మూసుకొని—"దృశ్యం దృశ్యం అదృశ్యం—మస్తం సమస్తం అదృశ్యం—" అన్నాడు.

"మీరింకా నా కళ్ళకు కనబడుతూనే ఉన్నారు—" అంది వకుళ.

"సూటిగా నా కళ్ళలోకి చూడు—" అన్నాడు సాధువు. వకుళ సాధువు కళ్ళలోకి చూసింది. సాధువు ఆమె కళ్ళలోకి తీవ్రంగా చూస్తూ—"నువ్వలా చూస్తూనే

ఉండు. నేను మాయమైపోతాను చూడు.... చూడు. నేను మాయమైపోయాను. నీ కంటికి నేను కనపడుతున్నానా?" అన్నాడు.

"లేదు స్వామీ!" అంది వకుళ.

"అయితే శ్రద్ధగా చూడు. మళ్ళీ నేను ప్రత్యక్షమవుతున్నాను—" అన్నాడు సాధువు.

వకుళకు సాధువుపై నమ్మకం కుదిరింది—"రెండో మంత్రం కూడా త్వరగా చెప్పండి స్వామీ!" అందామె ఆత్రుతగా.

"భగభగ హారి భగభగ హారి హింస బేతాళోక హారి!" అన్నాడు సాధువు.

వకుళ ఈ మంత్రం కూడా కంఠస్థం చేసింది కానీ సాధువు శక్తి పరీక్షించాలని మాత్రం అనుకోలేదు.

"ఇప్పుడీ మంత్రాల్నెలా ఉపాసించాలో చెప్పండి!" అంది వకుళ.

"అదే కష్టమైన పని! అమావాశ్యనాడు ప్రారంభించి మొత్తం ఇరవైనాలుగు అమావాశ్యలు ఈ మంత్రాల్ని రాత్రి పడుకోబోయేముందూ, ఉదయం లేచేముందూ తడవకు పదకొండుసార్లు జపించాలి. ఇరవైనాలుగో అమావాశ్య దినం ముగియగానే—తొలి ప్రయోగం హితులపైనా, సన్నిహితులపైనా చేయాలి. అదీ అమావాశ్య దినానే చేయాలి. ఆ తర్వాత ఈ మంత్రాలు ఎప్పుడు ఎవరిముందు ప్రయోగించినా ఫలితాలనిస్తాయి—" అన్నాడు సాధువు.

వకుళ నిరుత్సాహంగా—"ఇరవైనాలుగు అమావాశ్యలంటే—రెండేళ్ళు ఆగాలన్నమాట!" అంది.

"తప్పదు. మానవాతీత శక్తులు సంపాదించడానికి

ఇంకా ఎక్కువే కష్టపడాలి. అసలీ మంత్రాలు తెలుసుకొనేందుకు నేను పది సంవత్సరాలు శ్రమించాను. నీకైతే రెండు శేర్ల బియ్యానికి ఒక్క క్షణంలో లభించాయి. ఎలాగైనా అదృష్టజాతకురాలివి—" అంటూ సాధువు లేచి వెళ్ళిపోయాడు.

సాధువును సాగనంపేటప్పుడు వీధి అరుగుమీద ఇద్దరు పిల్లల్ని చూసింది వకుళ. వాళ్ళవంక తీవ్రంగా చూస్తూ—"అంతా విన్నారా!" అంది.

వాళ్ళు పెద్దగా భయపడలేదు—"సాధువు నీకేవో మంత్రాలు చెప్పాడు. అవి మాకు వినబడలేదు. కానీ వాడు నీతో మాయమయ్యావని చెబితే నువ్వు కనపడలేదని అన్నావు. కానీ మాకిక్కణ్ణించి బాగానే కనబడుతున్నాడు. అంతా కనికట్టులాగుంది—" అన్నాడు పిల్లల్లో ఒకడు.

"కనికట్టు అంటే ఏమిటి?" అంది వకుళ.

"ఏమో నాకూ తెలియదు...." అన్నాడు కుర్రాడు.

కుర్రాళ్ళు వెళ్ళిపోగానే వకుళ వీధి తలుపులు వేసి తిరిగివచ్చి కుర్చీలో కూర్చుంది. తర్వాత ఏదో గుర్తుకు రాగా వెళ్ళి క్యాలండర్ తీసింది. అమావాస్య కోసం వెతికింది.

ఆ రోజుకు సరిగ్గా నాలుగురోజులుంది అమావాస్య. వకుళ ఆత్రుతగా లెక్కలువేసింది. ఉన్నట్టుండి ఆమెకో సందేహం వచ్చింది.

ఆమెకు క్యాలెండర్ చూడటం సరిగా రాదు. అమావాస్య క్యాలండర్లో ఇచ్చిన సమయానికి ముగుస్తుందా లేక ఆరంభమవుతుందా?

ఎందుకైనా మంచిదని వకుళ క్యాలెండర్ తీసుకొని

ఎదురింటికి వెళ్ళింది. ఆ యింట్లో కామేశ్వరమ్మ ఆప్యాయంగా వకుళను ఆహ్వానించింది.

"ఇందులో తిథులెలా చూడాలో చెప్పండి పిన్నిగారూ!" అంది వకుళ.

కామేశ్వరమ్మ నవ్వుతూ-"నీకక్కలసిన తిథి ఏమిటో చెప్పమ్మా!" అంది.

"అమావాశ్య—" అంది వకుళ అప్రయత్నంగా.

"అమావాశ్యా?" అని కామేశ్వరమ్మ ఉలిక్కిపడింది—"పిశాచాలకు పనికొచ్చే ఆ రోజు నీకెందుకమ్మా!"

"నాకు అమావాస్యే అచ్చొచ్చింది పిన్నీ!" అంది వకుళ తొణక్కుండా బెణక్కుండా.

కామేశ్వరమ్మ మరేమీ మాట్లాడకుండా—కాస్త ఇబ్బందిగా నవ్వి—క్యాలండర్ ఎలా చూడాలో వకుళకు చెప్పింది.

"బాగుంది. నేనింకా నాలుగురోజులుందనుకొన్నాను. మూడు రోజులేనన్నమాట!" అంది వకుళ ఉత్సాహంగా. ఆమె వెంటనే ఇంటికి పరుగెత్తింది.

4

అప్పుడు వకుళకు పదిహేనేళ్ళు. అయితే ఆ ఒక్క సంవత్సరంలోనే ఆమెలో చాలా మార్పులు వచ్చాయి. చూడ్డానికామె పదిహేనేళ్ళ పాపలాకాక పద్దెనిమిదేళ్ళ యువతిలా కనపడేది. శరీరంలో అన్ని అవయవాలు తీర్చిదిద్దినట్లుండేవి. ఆమె పదవతరగతి పరీక్షలురాసి ఫలితాలకోసం ఎదురు చూస్తోంది.

ఫలితాల గురించి వకుళకు బెంగలేదు. ప్యాసౌతానన్న ధైర్యముందామెకు. అందుకు చాలా కారణాలున్నాయి.

ఇంట్లో కష్టపడి చదివే అవకాశమున్నా లేకపోయినా బయట ఆమెకు సహకరించేవారు పెరిగారు.

వకుళ నిప్పుడు మేష్టర్లంతా సానుభూతితో అర్థం చేసుకొంటున్నారు. విద్యార్థుల్లో కూడా కొందరు యువకులా మెకు సహకరించడానికి సిద్ధంగా ఉండేవారు.

అందుకు కారణం వకుళకు తెలుసు. క్లాసులోని ఆడపిల్లలందరిలోకీ తనే అందగత్తె! మిగతావారిలో ఎవర్ని చెప్పుకొన్నా తన తర్వాతనే చెప్పుకోవాలి. అదలా గుంచితే వకుళకు ఇంట్లో ఆదరణ లేదనీ, ఆమె చాలా కష్టాలుపడుతుందని చాలామందికి తెలుసు. ఈ కారణంగా వకుళపట్ల మోజు పెంచుకొన్నారు.

అసహాయురాలైన ఆడదాని దగ్గరేకదా—సుగాడికి అవకాశం దొరికేది!

రూంలోకి పిలిచీ, ఒంటరిగా అవకాశం కల్పించుకోవాలనీ ఇద్దరు ముగ్గురు మేష్టర్లు వకుళ చెయ్యి పట్టుకోవటం జరిగింది. వకుళ వాళ్ళను అమాయకంగా ఏడ్చేసి బెదరగొట్టేసింది. ఆమె ఏడుపు చూడగానే చెయ్యి పట్టుకొన్న మేష్టరు కాళ్ళు పట్టుకొని బ్రతిమలాడి ఊరుకోబెట్టాడు.

మేష్టర్లను జయించడానికామెకా ఉపాయం సరిపోయింది.

క్లాసులో అయిదారుగురు మగకుర్రాళ్ళు ఆమెతో మాట్లాడాలని తహతహలాడిపోయేవారు. వకుళ వారితో ఎంతో స్నేహంగా ఉండేది. ఆమె అడిగిందే తడవుగా ఏమైనా చేసిపెట్టేవారు వాళ్ళు.

ఇలాంటి మాష్టర్లూ, విద్యార్థులూ ఉండగా వకుళ పరీక్షలు బాగా రాయకేంచేస్తుంది?

అయితే వీళ్ళ అభిమానం వకుళకు ప్రపంచంమీద, మనుష్యులమీద అభిమానాన్ని సృష్టించలేదు. వాళ్ళందరూ ఆమెకు శవం కోసం పొంచివున్న రాబందుల్లా కనబడే వారు. తననుంచి వారు కోరేదేమిటో ఆమెకు తెలుసు. వారి స్వార్ధ బుద్ధికి ఆమెకు కలిగిన అసహ్యమింతా అంతా కాదు. కానీ తప్పనిసరి పరిస్థితుల్లో అదంతా భరించి ఎలాగో తనను తాను రక్షించుకోగలిగింది.

వకుళకు తనను తాను రక్షించుకోలేని పరిస్థితులుకూడా ఏర్పడ్డాయి.

నలుగురు కాలేజీ కుర్రాళ్లు కన్ను ఆమెమీద పడింది. వాళ్ళోసారి ఆమెను ఒంటరిగా కనిపెట్టి చేలలోకి ఎత్తుకుపోయారు. అక్కడ ఆమె ఎంతో కష్టపడింది. శాయశక్తులా వాళ్ళతో పోరాడింది. ఓటమి తప్పదనీ తను సర్వనాశనమై పోతున్నాననీ ఆమె గ్రహించిన క్షణంలో ఓ హీరో వచ్చి ఆమెను రక్షించాడు.

ఆ హీరో ఆమె ఎరుగనివాడు కాదు. వాళ్ళవీధిలో అబ్బాయే! అందంగా, ఎర్రగా, పొడుగ్గా ఉంటాడు. పేరు మధు.

మధు ఆ దుర్మార్గులతో పోరాడి ఆమెను రక్షించాడు. శారీరకంగా బలహీనులు కాకపోయినా—నైతికంగా బలహీనులు కావటంటల్ల నలుగురు కాలేజీ కుర్రాళ్ళూ మధు ముందు తలవంచి వెళ్ళక తప్పలేదు.

"ఇంటికి పిలిచి కాఫీ అయినా యిచ్చి సత్కరించలేని దాన్ని. మీ ఋణం ఎలా తీర్చుకో నేదిః?" అని బాధ పడింది వకుళ.

అయితే మధుకు ఆమెనుంచి కాఫీ ఎలా పుచ్చు కోవాలో తెలుసు.

ఓ రోజు అతనామె ఇంటికి వెళ్ళాడు. ఇంట్లో ఆమె ఒంటరిగా వుంది.

అతన్ని చూసి ఆశ్చర్యపడి—"మీరా?" అనడిగింది.

"ఇవ్వాలనుకొంటే ఇప్పుడు కాఫీ ఇవ్వొచ్చు—" అన్నాడతను.

వకుళ అతడికి కాఫీ కలిపి ఇచ్చి—"ఘటికులే—బాకీ బాగా వసూలు చేసుకొన్నారు—" అంది.

"అంటే నా ఋణం తీరిపోయిందా?" అనడిగాడు మధు నీరసంగా.

వకుళ కంగారుగా—"నా ఉద్దేశ్యం అదికాదు—" అంది.

మధు మాత్రం సీరియస్‌గా—"మీ ఉద్దేశ్యమేమిటో కచ్చితంగా చెప్పండి. మీరు నాకు కాఫీ ఇవ్వాలన్నారు. అది వెంటనే వసూలు చేసుకొన్నాను. ఇంకా ఏవేమి ఇచ్చి ఋణవిముక్తులౌదామనుకొంటున్నారో నాకు చెప్పండి. బాకీ వసూల్లో నాకు నేనే సాటి!" అన్నాడు.

వకుళ నవ్వేసి—"మీరు చాలా చమత్కారంగా మాట్లాడతారు—" అంది.

మధు నవ్వి—"మిమ్మల్ని కలుసుకోవటమంత సులభం వేరేలేదు. వారానికి నాలుగు రోజులు మీరు యింట్లో గంటలతరబడి ఒంటరిగా ఉంటూనే ఉంటారు—" అన్నాడు.

వకుళ ఉలిక్కిపడి—"అన్నట్లు మీరు వీధి గుమ్మం లోంచే కదూ—వచ్చారు?" అనడిగింది.

"అవును—ఏం?" అన్నాడు మధు.

"ఇంకెప్పుడూ ఇలా మా యింటికి రాకండి—" అంది వకుళ.

మధు వెళ్ళిపోయాడు. వకుళ అతడి గురించి మరీ ఎక్కువ ఆలోచించలేదు.

కానీ వారంరోజుల తర్వాత అతను మళ్ళీ ఆమెను ఇంట్లో కలుసుకొన్నాడు.

"మీకేం చెప్పాను?" అంది వకుళ సీరియస్‌గా.

"మీరు చెప్పినట్లే విన్నాను. వీధి గుమ్మంలోంచి రాలేదు. దొడ్డిదారినవచ్చాను—" అన్నాడు మధు.

"అవును-అన్నట్లు వీధి తలుపులు వేసి వున్నాయిగదా-మీరు ఇంట్లోకి ఎలా వచ్చారు?"అనడిగింది వకుళ ఆశ్చర్యపోతూ.

"మీ దొడ్డి గోడవరకూ ఒకలావచ్చాను. అక్కడ గోడ దూకాను—"

"ఎవరైనా చూశారా?" కంగారుగా అడిగింది వకుళ.

"ఎవరైనా చూస్తే గోడదూకినందుకు నన్నిలా వదుల్తారా?" అన్నాడు మధు నవ్వుతూ.

"ప్రమాదంకదా—ఎందుకిలా చేశారు?"

"మీకోసం ఎలాంటి ప్రమాదంలోనైనా తల దూర్చగలను—" అన్నాడు మధు.

"ఇంత కష్టపడి వచ్చి ఏం చేద్దామని?" అంది వకుళ.

"మిమ్మల్ని చూస్తే అదో ఆనందం. మీతో మాట్లాడుతూంటే అదింకో ఆనందం. మీ సమక్షంలో గడపగల్గుతున్నానన్న భావనే నాకానందం—" అన్నాడు మధు.

వకుళ ఆ మాటలకు ఎంతో ఆనందించింది. ఆమె మనసు విప్పి అతడితో మాట్లాడింది.

తర్వాత ఇద్దరూ ఒకరికొకరు సన్నిహితులయ్యారు. ఇంట్లో వకుళ ఒంటరిగా వున్నప్పుడల్లా ఎలాగో తెలుసుకొని మధు ఆమెను కలుసుకోనేందుకు వచ్చేవాడు. ఒంటరితనం

లభించినప్పుడల్లా దానికోసం ఎదురుచూసేది! అతడిమాటలూ మెకు ఆహ్లాదకరంగా ఉండేవి.

ఒక రోజు మధు—"వకుళా—ఇలా ఎన్నాళ్ళు? మనం ఏదో ఒకటి చేయాలి?" అన్నాడు.

"ఏం చేయాలో నువ్వే చెప్పు—" అంది వకుళ.

"మనం పెళ్ళిచేసుకొందాం—" అన్నాడు మధు.

"మా నాన్నని అడిగిచూడు—" అంది వకుళ.

"అమ్మ బాబోయ్—" అన్నాడు మధు.

"పోనీ మీ నాన్ననడుగు. మీ యింట్లోవాళ్ళొప్పుకొంటే మా ఇంట్లోవాళ్ళొప్పుకోకపోయినా ఫరవాలేదు. నాకు నువ్వంటే యిష్టమే!" అంది వకుళ.

మధు చటుక్కున వకుళ చేయి పట్టుకొని—"ఇప్పుడూ ఇష్టమేనా?" అనడిగాడు.

వకుళ ఆ చేతిని విసిరికొట్టి—"ఇలా ప్రవర్తిస్తే చాలా అసహ్యం!" అంది.

మధు తెల్లబోయి ఆమె ముఖంవంక చూశాడు. ఆమె కళ్ళలో ఎక్కడా శాంతు కనబడలేదు—"నన్ను మన్నించు వకుళా! తొందరపడ్డాను. నీ అందం నన్ను పిచ్చివాణ్ని చేస్తోంది. ఆగలేకపోతున్నాను. మా ఇంట్లో నువ్వంటే ఇష్టమే—కానీ అప్పుడే నా పెళ్ళికి ఎవరూ ఇష్టపడరు. నా కుద్యోగం రావాలి...."

"ఉద్యోగంరానీ....తొందరేముంది?" అంది వకుళ.

మగవాడి తొందర ఎందుకో ఆడదానికి అర్థంకాదు. కానీ తొందరపాటు ఆడదానికెలాంటి దుష్పరిణామాలనిస్తుందో ప్రతి ఆడదానికీ తెలుస్తుంది. అందుకే మగాడు తొందరపడుతూంటే—ఆడది భయపడుతుంది.

"నాకేం తొందరలేదు. నిన్ను చూస్తేనే జాలిగా

వుంది. ఇంకా ఎన్నాళ్ళు సవతి దగ్గర కష్టాలు పడతావు? హాయిగా భర్త ఒడిలో సేదతీర్చుకోవలసిన నీవు....”

“ఆగు—” అంది వకుళ.

“నన్నాపకు వకుళా! ఇంతకాలం అందరికీ సేవలు చేసి బ్రతికావు నువ్వు. అందుకే నిన్ను నా అర్ధాంగిని చేసుకొని నీకే నేను సేవలు చేస్తూ మిగతా జీవితం గడపాలని అనుకొంటున్నాను—” అన్నాడు మధు.

“ఇప్పుడు నాకు పదిహేనేళ్ళు. పదహారేళ్ళు వచ్చేదాకా ఓపికపట్టు—” అంది వకుళ.

“ఎందుకని?”

“ఎందుకేమిటి? నాకో జీవితాశయముంది. ఇంకా ఓ ఏడాదిపాటు నిషగా ఉంటేనే అది నెరవేరుతుంది. ఇంతకాలం నన్ను బాధలు పెట్టిన వారందరిపైనా— పేరుపేరునా పగతీర్చుకొంటాను. సామాన్యంగాకాదు — అమానుష శక్తితో....” అంది వకుళ.

ఆ మాటలంటున్నపుడు మధు ఆమె ముఖంవంక చూశాడు. ఏదో అమానుషశక్తి ఆమెను ఆవహించినట్లే కనపడింది. మధుకు రవంత భయం కూడా వేసింది.

“నువ్వేమంటున్నావో నీకు తెలుసా వకుళా!” అన్నాడు మధు.

“అన్నీ నాకు తెలుసు మధూ! ఆఖరికి నీ గురించి కూడా తెలుసు. నేను మరీ అంత తెలివి తక్కువదానినని అనుకోకు. సవతి తల్లిదగ్గర నికృష్టంగా బ్రతుకుతున్న ఆడదాన్ని కాబట్టి నన్ను లొంగతీసుకోట్టం సులభమని భావించావు. నలుగురు కాలేజ్ కుర్రాళ్ళను నామీదకు ఉసికొల్పి—ఆపైన నన్ను హీరోలా రక్షించి—నా దృష్టిలో పడ్డావు. అప్పట్నించి ఎలాగో నన్ను మభ్య

పెట్టాలని చూస్తున్నావు. నీ ఎత్తుగడ నే నేనాడో గ్రహించాను—"

మధు ఆశ్చర్యపోతూ—"ఇదేమి అభియోగం వకుళా! నేను నిజంగానే నిన్ను రక్షించాను. అది బూటకం కాదు. నన్ను నమ్ము—" అన్నాడు.

"నేను నమ్మడం, నమ్మకపోవటంతో నీకు నిమిత్తమేముంది? నాకు నువ్వంటే యిష్టం ఏర్పడింది. ఆ యిష్టాన్ని నిలబెట్టుకోవటం నీ ప్రవర్తనలో ఉంటుంది-" అంది వకుళ.

"నీకు మనుషులమీద, మానవత్వంమీద నమ్మకం పోయింది. అందుకు నిన్ను తప్పుపట్టి లాభంలేదు. పరిస్థితులే నిన్ను అలా తయారుచేశాయ్—"అన్నాడు మధు.

5

ఇప్పుడు వకుళకు పదహారేళ్లు.

ఆమె ఆత్రుతగా ఆఖరి అమావాశ్యకోసం ఎదురు చూస్తోంది. అది సరిగ్గా నాలుగు రోజులుంది.

వకుళ ప్రాణాలన్నీ ఉగ్గబట్టుకొని ఆఖరు అమావాస్య కోసం ఎదురుచూస్తోందంటే అందుకొక్క కారణముంది.

సరిగ్గా రెండు నెలల క్రితం జరగకూడనిది జరిగి పోయింది.

వకుళ తండ్రి ఆఫీసుకి వెళ్ళిపోయాడు. చెల్లెలు, తమ్ముడు స్కూళ్లకు వెళ్ళిపోయారు! అప్పుడు శారద పెత్తనాలకు వెళ్ళింది—ఇల్లు వకుళకు అప్పజెప్పి!

వకుళ టెన్త్ క్లాసు ప్యాసయ్యాక చదువు మానేసింది. తండ్రి ఆమెకు పెళ్ళి సంబంధాలు చూస్తున్నాడు.

వకుళకెక్కడ మంచి సంబంధం వచ్చేస్తుందోనని శారద బెంగపెట్టుకొంది. వకుళ అందం ఆమెను అమి

తంగా కలవరపరుస్తోంది. వకుళ కోసం శారద ప్రత్యేక మైన సంబంధాలు చూస్తోంది.

శారదకు దూరపు వరుసలో కోదండం అనే తమ్ముడున్నాడు. వాడు పదహారోయేటే భోగందానింటికి వెళ్ళి వాళ్ళింట్లో చరిత్ర సృష్టించాడు. ఆ తర్వాతనుంచి వ్యసనాలపుట్ట అనే పదానికి మారుపేరుగా వ్యవహరించబడుతున్నాడు. కోదండానికి పెళ్ళి కుదరటంలేదు. ఎదురు కట్నమిస్తానన్నా ఎవరూ పిల్లనివ్వనంటున్నారు. తల్లికి వాడొక్కడే కొడుకు కావటంతో—ఆ వంశం అంతటితో అంతరించిపోతుందేమోనని కోదండం తల్లి సూరమ్మ బెంగపెట్టుకొంది. ఒకటి రెండుసార్లు సూరమ్మ తన గోడు శారద దగ్గర కూడా చెప్పుకొంది—సవతి కూతుర్ని తన కొడుక్కి కట్టబెడుతుందేమోనన్న ఆశతో.

అయితే వకుళ గురించి శారద ఆలోచనలు వేరే వున్నాయి. ఎందుకూ పనికిరానివాణ్ణి, బొత్తిగా చేతకానివాణ్ణి వకుళకు కట్టబెట్టి ఇద్దర్నీ ఇంట్లో ఉంచుకొంటే చవగ్గా పనివాళ్ళు దొరికినట్లూ ఉంటుంది. వకుళ ఎక్కడో సుఖపడిపోతోందన్న బాధా ఉండదు. కోదండంలాంటివాణ్ణి ఇంట్లో పెట్టుకొంటే ఇల్లు గుల్ల చేస్తాడు. అదీకాక తనకూ కూతురుంది. అసలే ఆ కోదండం బుద్ధులు మంచివి కావు....ఇలా ఆలోచించి శారద కోదండాన్ని వకుళకు భర్తగా లెక్కపెట్టలేదు.

శారద బైటకు వెళ్ళటం మధు యెప్పుడు గమనించాడో తన అడ్డదారి తను చూసుకొని ఇంట్లో ప్రవేశించాడు. వకుళ మధును చూసి ఆశ్చర్యపడింది. తర్వాత ఇద్దరూ కబుర్లు ప్రారంభించారు.

ఆ రోజు వకుళ అదృష్టం బాగోలేదు, వీధితలుపులు

గడివేయటం మరిచిందామె. బయటకు వెళ్ళిన శారద కొన్ని క్షణాల్లోనే వెనక్కి తిరిగివచ్చింది.

ప్రేమికుల జంట ఆమె కళ్ళబడ్డారు. శారదను చూస్తూనే మధు కంగారుపడి ఒక్క ఉదుటున గోడదూకి పారిపోయాడు. ఊహించని ఈ సంఘటనకు శారద ముందు ప్రాన్పడిపోయింది. కాసేపటికి తమాయించుకొని "యెన్నాళ్ళనుంచి జరుగుతోంది ఈ వ్యవహారం—" అనడిగింది.

వకుళ నిభాయించుకొని—"అతను నన్ను తాకనైనా తాకలేదు. నేనేమీ తప్పుచేయలేదు. అతను నన్ను పెళ్ళి చేసుకొంటానంటే మిమ్మల్నడగమని చెప్పాను—" అంది.

శారద వకుళ వంక చూసింది. ఆమె కళ్ళలో బెదురు లేదు. మనిషి వాటం చూస్తే మొండికేసినట్లుంది. దెబ్బలకు భయపడే స్థితి దాటిపోయినట్లు కనబడిందామెకు.

దీన్ని కొట్టిలాభం లేదు. తిట్టి లాభంలేదు. సరైన విధంగా దెబ్బతీయాలి—అనుకొంది శారద. అందుకేం చేయాలో ఆమెకు తెలుసు.

వకుళను ఓ గదిలోపెట్టి గొళ్ళెంవేసి అప్పటికప్పుడు ఆమె మధు ఇంటికి వెళ్ళింది. ఆమె వెళ్ళేసరికి మధు ఇంట్లోనే వున్నాడు. శారద అక్కడికలా వస్తుందని ఊహించలేదతను. వినయంగా లేచి నిలబడ్డాడు.

"మీ అమ్మగారున్నారా?"

తలూపాడు మధు.

"పిలు—" అంది శారద,

అతను లోపలకు వెళ్ళాడు. మధు తల్లి వచ్చింది.

"మీ అబ్బాయిని కూడా రమ్మనండి—" అంది

క్షురద.

తల్లీకొడుకు లిద్దరూ ఉండగా—"ఇదేం బాగుంది చెప్పండి—" అంది శారద.

"ఏం జరిగిందమ్మా—" అంది మధు తల్లి.

"మీ అబ్బాయి రహస్యంగా మా యింటికి వచ్చి మా వకుళతో మాట్లాడుతున్నాడు—"

ఉలిక్కిపడింది మధు తల్లి—"ఏరా—ఇది నిజమేనా?"

మధు కాసేపు గొణుక్కొని—"నేనలా పిట్టగోడదగ్గర తిరుగుతూంటే ఆ పిల్లే నన్ను రమ్మని పిలిచిందమ్మా—వెళ్ళటం తప్పేననుకో—కానీ ఆడపిల్ల అలా పిలిచేసరికి బుద్ధి అటు లాగింది—" అన్నాడు.

సరిగ్గా ఇలాంటి సమాధానం కోసమే శారద యెదురు చూస్తోంది—"తను పిలవలేదు, నువ్వే వచ్చావని మా అమ్మాయంటోంది. నువ్వేమో ఇలా అంటున్నావ్—యెవరిమాట నమ్మాలి!"

"ఆడపిల్ల పిలిస్తే తొందరపడ్డాడేమో గానీ—మా అబ్బాయి బుద్ధిమంతుడు—" అంటూ కొడుకును వెనకేసుకొచ్చింది మధు తల్లి. వకుళను వెనకేసురావడానికి ఆమెకు తల్లి లేదు.

"చూడమ్మా—మీ మాటలు నేను నమ్ముతాను. కానీ ఎంత ప్రేమగా చూసినా నేను సవతి తల్లి నిగదా-అందుకని మీ రీ మాటలు అనలేదనీ నేనే కల్పించాననీ అంటుందది. ఈ మాటలే ఒక్కసారి మీ యిద్దరూవచ్చి దాని ముఖంమీదనే అనేసి వెళ్ళిపోతే మీకు ఋణపడి వుంటాను. తర్వాత దానికి నేను బుద్ధి చెప్పుకొంటాను-" అంది శారద.

"అనడానికి మాకేం భయమా?" అంది మధు తల్లి.

వ్యవహారం ఇంత సులభంగా తేలిపోతే అంతకంటే కావలసిన దామెకేముంది? తల్లికేం భయం లేకపోవడంతో మధూ భయాన్ని వదలక తప్పలేదు. అయినా మగాడు. అతనికేం భయం? భయమంటూపడితే ఆడది పడాలి—తప్పు చేసినా చేయకపోయినా!....

"నువ్వు పిలిస్తే నేకదా మావాడొచ్చాడు—దానికింత అల్లరి పెడతావా?" అంటూ మధు తల్లి వకుళను గద్దించింది.

"నువ్వా అదే మాటంటున్నావా మధూ!" అంది వకుళ.

"నువ్వు పిలిస్తే రావటం నాది తప్పు. కానీ నీతో సలహా. నేను మంచివాణ్ని కాబట్టి సరిపోయింది. ఇంకెప్పుడూ అలా మగాళ్ళను పిలవకు—" అన్నాడు మధు.

వకుళ అదోలా నవ్వి—"ఎట్టి పరిస్థితిల్లోనూ నీ స్నేహాన్ని వదులుకోను. ఎందుకంటే నాకు అమానుష శక్తులు లభించినాక నా మొదటి ప్రయోగం నీపైనే కదా!" అంది.

ఆ మాటలు అక్కడున్న ముగ్గురికీ అర్థంకాలేదు. కానీ ఆ మాటలంటున్నప్పుడు వకుళ ముఖంలో అదోరకమైన భావం కనబడింది. ఆ భావం అమానుషంగా కనబడింది.

మధు ఆ మాటలకు భయపడ్డాడు.

"ఏమిటే నీ పిచ్చిమాటలు!" అంది శారద.

"పిచ్చికాదు పిన్నీ పిశాచం—నన్ను పిశాచం ఆవహిస్తుంది. ఇంతకాలం మీరు మామూలు వకుళను చూశారు. అప్పుడు నా అసలు స్వరూపం చూస్తారు—"

అంటూ భయంకరంగా నవ్వింది.

ఆ నవ్వు నిజంగా పిశాచం నవ్వులాగానే వుంది.

సుధ, మధు తల్లి అక్కణ్ణించి వెళ్ళిపోయారు. శారద భయం భయంగా వకుళవంక చూస్తూ—"పిచ్చి వేషాలు వెయ్యకు. వెళ్ళి పనులు చూడు. మీ నాన్నగారికి చెప్పావనంటే నిన్నూ, నిన్ను పట్టిన పిశాచాన్ని కలిపి చావదంతారు—" అంది.

"అవును. నాన్న నన్ను తన్నడం కోసమేకదా—ఈ యింట్లో వున్నది—" అంటూ వకుళ పనులు చేయడానికి వెళ్ళింది. మధు వచ్చి అలా మాట్లాడినప్పుడు కలిగిన ఆవేశంలో తనేం మాట్లాడిందో .. ఆ తర్వాత ఆమెలో ధైర్యం మాయమై భయం ఆవహించింది.

ఆ రాత్రి జోగారావు కూతుర్ని—ఆడపిల్లని జాలి కూడా తలవకొండా కొట్టాడు. ముందు కాసేపు మౌనంగా భరించిందామె. అతడి ఆవేశం ఎప్పటికీ తగ్గకపోయేసరికి మధ్యలో భద్రకాళిలా—"జోగారావ్!" అని అరిచింది.

జోగారావు ఉలిక్కిపడి ఆమెవంక చూశాడు.

వకుళ తండ్రివంక క్రూరంగా చూస్తోంది.

జోగారావు కొట్టటం ఆపేశాడు. వకుళ ఆకారం చూడగానే అతడికి తను చేయి చేసుకొన్నది—ఎదిగిన ఓ కన్నెపిల్లపైన అని అర్థం అయింది. ఓ వయసొచ్చేక ఆడపిల్ల మీద చేయి చేసుకోటం ఎంత అసహ్యం? మనసులో ఇప్పుడూహించుకొంటుంటే—ఆ దృశ్యం తండ్రీ కూతుర్ని కొడుతున్నట్లు లేదు. సినిమాలో రేప్ సీన్‌లా ఉంది.

జోగారావు ఒక్క ఉదుటున వెనక్కి వెళ్ళి తన గదిలోకిపోయి రెండు చేతుల్లోనూ ముఖం కప్పుకొని

ఏడ్వసాగాడు. శారద నెమ్మదిగా అతడి వెనక్కి వచ్చింది- "ఎందుకండీ ఏడుస్తారు?"

జోగారావు మాట్లాడలేదు. అతడి ఏడ్పు ఆగలేదు.

"కన్న కూతుర్ని కొట్టాలని ఏ తండ్రికుంటుంది చెప్పండి—సవతి కూతురైనా నాదేమో పెంచిన ప్రేమ కానీ చూస్తూ చూస్తూ అది తప్పుదారిన పడుతూంటే వదిలేస్తామా చెప్పండి! అదేం తప్పుచేసినా అంతా నన్నే ఆడిపోసుకొంటారు. బాగా ఆలోచించాను. దానికి పెళ్ళి చేసేద్దాం—" అంది శారద.

అప్పటికి జోగారావు తేరుకొని—"దాన్ని పెళ్ళెవడు చేసుకొంటాడే?" అన్నాడు—అక్కడికి వకుళకు పెళ్ళి కావటం చాలా కష్టమన్నట్లు.

శారద బుద్ధి చురుగ్గా పనిచేస్తోంది. మధు వాటం చూస్తే వకుళను ప్రేమించినట్లే కనబడుతోంది. అయితే ఆ కుర్రాడికి పెద్దాళ్ళ దగ్గర ఆ విషయం ఒప్పుకొనే గుండె ధైర్యం లేదు. అందువల్ల త్వరగా వకుళ పెళ్ళి జరపించేస్తే ఆ కుర్రాడి బాధ వుండదు.

అయితే అంత త్వరగా వకుళకు వరుడెక్కడ దొరుకుతాడు? అందులోనూ ఆడపిల్ల పెళ్ళంటే బోలెడు ఖర్చుతో కూడిన వ్యవహారం....

వకుళ చూస్తే మొండికేస్తున్నట్లు కనబడుతోంది. ఉండుండీ ఉడుగుండీ ఆ మానుష శక్తులంటుంది. పిశాచంలా నవ్వుతోంది—చూస్తుంది. ఈ రోజు తండ్రిని కూడా ఎదిరించింది. అది ఒకి తెగించిందంటే ఆపటం కష్టం.

వకుళను లొంగదీయాలంటే ఒక్కటే ఉపాయం—దానికి కోదండంతో ముడిపెట్టాలి!

కోదండం మహా క్రూరుడు. కోపంవస్తే తల్లినే కొడతాడు. పెళ్ళాం ఒక లెక్కా! అలాంటివాడి ఇల్లాలయిందంటే వకుళ మళ్ళీ పిశాచం గురించి మాట్లాడదు.

ఇలా ఆలోచించి కోదండాన్ని తన యింటికి రప్పించింది శారద. వకుళ కథ చెప్పి—"దాన్నెలాగో మచ్చిక చేసుకొని ఒప్పించావంటే మీ ఇద్దరికీ పెళ్ళిజరిపించేస్తాను" అంది.

మగాడికి కావలసిన అన్ని హంగులూ పుష్కలంగా వున్న వకుళ కోదండానికి నచ్చింది. అతగాడు తన అదృష్టానికి అమితానందపడిపోయాడు. అక్క తనకై కల్పించిన ఏకాంతంలో వకుళ మనసును చూరగొనడానికి అతడు ప్రయత్నాలు మొదలెట్టాడు.

వకుళ కోదండాన్ని అసహ్యించుకోనూలేదు. అభిమానించనూలేదు. అతడు తనకెంత దగ్గరగా రావాలనుకొంటే అంత దూరంగానూ మాత్రం వుండేది.

"నేను నీకు నచ్చలేదా?" అన్నాడు కోదండం ఒకసారి.

"నువ్వు నాకు నచ్చటం ఎందుకు?" అంది వకుళ.

"నేను నిన్ను పెళ్ళిచేసుకొంటాను—" అన్నాడు కోదండం.

"ఆడపిల్లను ఎవరైనా అడిగి పెళ్ళిచేసుకొంటారా? అందులో తల్లిలేనిదాన్ని!" అంది వకుళ.

పాషాణ హృదయుడైన కోదండాన్నే చలింపజేశాయా మాటలు—"నాది జాలిగుండె!" అన్నాడు వాడు.

"నీది జాలిగుండే అయితే మీ అక్కను చంపేయ్!" అంది వకుళ.

"ఏమన్నావ్? జాలిగుండె వాణ్ని హత్య చేయమంటున్నావా?" అన్నాడు కోదండం.

వకుళ నవ్వి—"ఈ ప్రపంచంలో జాలిగుండెకలవాళ్లే హత్యలు చేస్తారు. హంతకులవుతారు. పాషాణహృదయులే కళ్లెదుట ఎన్నో ఘోరాలు జరుగుతున్నా చూస్తూ ఉండిపోతారు—" అంది.

కోదండం ఆమెవంక ఆరాధనా పూర్వకంగా చూసి "నువ్వు చాలా తెలివైనదానివి—" అన్నాడు.

"సింహానికి మెదడుంటుంది. కానీ అది ఉపయోగించదు. లేడికి మెదడుంటుంది అది ఉపయోగిస్తుంది. ఉన్న తేడా అల్లా అవసరమొక్కటే!" అంది వకుళ.

"వకుళా—నువ్వు నన్ను పెళ్ళిచేసుకొంటావా?" అనడిగాడు కోదండం.

"చేసుకోనంటే వదిలిపెడతావా?" అంది వకుళ.

"వదలను—"

"అయితే ఆ ప్రశ్న నన్నడక్కు—" అంది వకుళ.

"ఇక్కణ్నించి నిన్నేమీ అడగను. దేనికీ నీ అనుమతి తీసుకోను—" అంటూ కోదండం ఆమెను చటుక్కున నడుంపట్టి దగ్గరగా లాగి కౌగలించుకొన్నాడు.

ఒక్క తోపు తోసింది వకుళ. కోదండం వెల్లకిలా పడ్డాడు. అదృష్టవశాత్తు దెబ్బలేమీ తగల్లేదు.

"నన్ను నువ్వు ఆపలేవు-" అన్నాడతను లేవడానికి ప్రయత్నిస్తూ.

"నేనే నిన్ను ఆపను-కొన్నాళ్ళాగితే!" అంది వకుళ. ఆమె దృష్టిలో అమావాస్యలు మెదులుతున్నాయి. ఆ జపం అయ్యేవరకూ తను కలుషితం కాకూడదు.

(ఇంకా వుంది)